

ударъ който му стовари врѣзъ грѣбътъ единъ отъ войска-
рытъ съ дръжкѣтъ на пушкѣтъ си.

— Върви! хайде на топлото, почтенѣйшій, рече войска-
ринътъ на гробушника.

— Ама азъ съмъ.....

— Си вълхва, това ли ще ми кажешъ, туй го знамъ
азъ и не щѣ да ми дрънкашъ, ами върви.

И съ тѣзи думы блѣснѣ силно Н. Воитида и като го под-
бра напредъ си, стигнѣ другытъ си дружина, които бѣхъ
изловили вълхвытъ и ги карахъ на полиціѣтъ;

— Азъ не съмъ вълхва! рече Воитиди на войскаритѣ.
Азъ съмъ почтенъ челоувѣкъ но ми ся случи една злочес-
тина. Моля ви ся, не могѣ да върви..... раненъ съмъ,
азъ съмъ Никола.....

И истощенъ и отмалялъ паднѣ долу и ся сгромоли.

Войскаритѣ дигнѣхъ, паднѣлытъ Н. Воитиди, послѣ
го натоварихъ на грѣбътъ на одного отъ по-силнытъ испо-
между си и тѣй нѣкакъ като карахъ и другытъ изловены
вълхвы, пристигнѣхъ на първата полицейскѣ станціѣ.

Единъ по горенъ чиновникъ отъ полиціѣтъ стоеше
предъ вратата на станціѣтъ. Щомъ видѣ дружината зав-
тече ся да ги посрѣшне и выкаше.

О! добръ дошли! Дѣ ги изловихте тѣзи господа, го-
спода прѣвъсходительства и любезны пріатели на амакѣтъ?

— Близу татѣкъ; седѣхъ наедно съ умрѣлытъ та си
еглаха смѣткытъ; рече единъ отъ войскаритѣ.

Изловенытъ ги вкарахъ въ станціѣтъ и ги затвори-
хъ въ единъ подземень сводъ до наутрѣ. На утринѣтъ ги
извадихъ отъ тамъ и ги закахъ на централнѣтъ поли-
ціѣ въ Букурещъ дѣто ги запрѣхъ, като затворихъ съ
тѣхъ и Н. Воитиди. Турихъ ги обаче всякого въ особнѣ
стаѣ, за да неможе да ся споразумѣ съ другаритѣ си